ĢENERĀLADVOKĀTA MANUELA KAMPOSA SANČESA-BORDONAS
[*MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA*] SECINĀJUMI,
sniegti 2020. gada 9. jūlijā [1]

Lieta C-56/19 P

RFA International, LP
pret

Eiropas Komisiju

Apelācija – Dempings – Krievijas izcelsmes ferosilīcija imports – Regula (EK) Nr. 1225/2009 – 11. panta 9. un 10. punkts – Iesniegumu par samaksāto antidempinga maksājumu atmaksāšanu noraidījums – Izmeklēšanas metode – Apstākļu maiņa salīdzinājumā ar sākotnējo izmeklēšanu vai salīdzinājumā ar starpposma izmeklēšanām par atmaksāšanu un starpposma pārskatīšanu – Saliktā eksporta cena – Samaksāto antidempinga maksājumu atskaitīšana – Izšķirošs pierādījums

1. 2008. gadā Padome pieņēma Regulu (EK) Nr. 172/2008 [2], ar kuru noteica galīgo antidempinga maksājumu par ferosilīcija (sakausējums, kas tiek izmantots dzelzs un tērauda ražošanā), kura izcelsme ir – citu valstu starpā – Krievijā, importu [3].

2. Šajā regulā tika noteikts antidempinga maksājums (22,7 %), ko piemēro neto cenai ar piegādi līdz Savienības robežai pirms nodokļu samaksas attiecībā uz Krievijā reģistrēto uzņēmumu [4], ar kuriem bija saistīta *RFA International, LP* (turpmāk tekstā – "*RFA*") [5], izgatavotajiem ražojumiem.

3. Uzņēmumi, kurus skar sākotnējā regulā paredzētie antidempinga pasākumi, uzsāka turpmākās procedūras, lai lūgtu tās daļēju atcelšanu, tās pārskatīšanu vai jau samaksāto antidempinga maksājumu atmaksāšanu.

4. Konkrētāk, *RFA* lūdza atmaksāt summas, kas bija samaksātas kā antidempinga maksājumi no 2010. gada 1. oktobra līdz 2012. gada 31. decembrim.

5. 2014. gada 18. decembrī Komisija noraidīja šo atmaksas pieprasījumu ar Lēmumiem C(2014) 9805 *final*, C(2014) 9806 *final*, C(2014) 9807 *final*, C(2014) 9808 *final*, C(2014) 9811 *final*, C(2014) 9812 *final* un C(2014) 9816 *final* (turpmāk tekstā – "strīdīgie lēmumi").

1 Oriģinālvaloda – spāņu.

2 Padomes Regula (2008. gada 25. februāris), ar ko piemēro galīgo antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, kas noteikts Ķīnas Tautas Republikas, Ēģiptes, Kazahstānas, Bijušās Dienvidslāvijas Maķedonijas Republikas un Krievijas izcelsmes ferosilīcija importam (OV 2008, L 55, 6. lpp.; turpmāk tekstā – "sākotnējā regula").

3 Procedūra tika sākta pēc tam, kad 2008. gada 25. februārī Ferosakausējumu ražošanas nozares sadarbības komiteja (*Euroalliages*) iesniedza sūdzību.

4 Tie ir uzņēmumi *Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO* (turpmāk tekstā – "*CHEMK*") un *Kuzneckie Ferrsplavy OAO* (turpmāk tekstā – "*KF*").

5 Sabiedrībai *RFA* ir meitasuzņēmums Šveicē, kas nodarbojas ar *CHEMK* un *KF* produkcijas pārdošanu eksportam, it īpaši uz Eiropas Savienību.

6. 2015. gada 4. martā *RFA* cēla Vispārējā tiesā prasību atcelt šos lēmumus, apgalvojot, ka ar tiem ir pārkāptas dažādas Regulas (EK) Nr. 1225/2009 [6] normas.

7. Vispārējā tiesa noraidīja *RFA* prasību ar 2018. gada 15. novembra spriedumu [7], par kuru ir iesniegta šī apelācijas sūdzība.

I. Atbilstošās tiesību normas. Regula Nr. 1225/2009

8. Saskaņā ar šīs regulas 11. pantu:

"[..]

8. Neatkarīgi no 2. punkta importētājs var pieprasīt atmaksāt iekasētos maksājumus, ja izrādās, ka dempinga starpība, uz kuras pamata maksājums veikts, ir likvidēta vai samazināta līdz līmenim, kas ir zemāks par līmeni, no kura sāk piemērot spēkā esošos maksājumus.

Pieprasot atmaksāt antidempinga maksājumus, importētājs iesniedz Komisijai iesniegumu. Iesniegumu iesniedz ar tās dalībvalsts starpniecību, kuras teritorijā preces tika laistas brīvā apgrozībā, sešu mēnešu laikā, sākot no datuma, kad kompetentās iestādes attiecīgi noteica piemērojamo galīgo maksājumu apmēru, vai sākot no datuma, kurā tika pieņemts galīgais lēmums iekasēt pagaidu maksājumus. Dalībvalstis tūlīt nosūta iesniegumu Komisijai.

Uzskata, ka iesniegums par atmaksāšanu tikai tad ir attiecīgi papildināts ar pierādījumiem, ja tajā ir atrodama precīza informācija par pieprasīto atmaksājamo antidempinga maksājumu summu un visi muitas dokumenti attiecībā uz šādas summas aprēķiniem un samaksāšanu. Tajā ir arī reprezentatīvu laikposmu aptveroši pierādījumi par parastajām cenām un eksporta cenām, ko eksportētājs vai ražotājs, uz kuru attiecas maksājums, ir noteicis eksportam uz Kopienu. Gadījumos, kad importētājs nav saistīts ar attiecīgo eksportētāju vai ražotāju, un šāda informācija nav tūlīt pieejama, vai ja eksportētājs vai ražotājs nevēlas to sniegt importētājam, iesniegumā ir eksportētāja vai ražotāja apliecinājums, ka dempinga starpība ir samazināta vai likvidēta, kā norādīts šajā pantā, un ka būtiskos pierādījumus iesniegs Komisijai. Ja šādi pierādījumi pieņemamā laikposmā netiek saņemti no eksportētāja vai ražotāja, iesniegumu noraida.

Pēc konsultēšanās ar Padomdevēju komiteju Komisija nolemj, vai un kādā apmērā iesniegums būtu jāapmierina, vai arī tā var nolemt kādā brīdī uzsākt starpposma pārskatu, ko veic saskaņā ar pārskatam piemērojamiem noteikumiem, šāda pārskata rezultātā iegūto informāciju un konstatējumus izmanto, lai nolemtu, vai un kādā apmērā maksājumu atmaksāšana ir pamatota. [..]

9. Visos pārskatos un izmeklēšanās par atmaksāšanu, kuras, ievērojot šo pantu, veic Komisija ar noteikumu, ka apstākļi nav mainījušies, izmanto tās pašas metodes, kas tika izmantotas izmeklēšanā, kuras rezultātā tika ieviests maksājums, attiecīgi ņemot vērā 2. pantu un jo īpaši tā 11. un 12. punktu, kā arī 17. pantu.

10. Izmeklēšanā, ko veic, ievērojot šo pantu, Komisija pārbauda eksporta cenu ticamību saskaņā ar 2. pantu. Taču, nolemjot veidot eksporta cenu saskaņā ar 2. panta 9. punktu, tā šo cenu aprēķina, neieturot [neatskaitot] samaksāto antidempinga maksājumu summu, ja tiek sniegti izšķiroši pierādījumi, ka maksājums ir attiecīgi [pienācīgi] atspoguļots tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās Kopienā."

6 Padomes Regula (2009. gada 30. novembris) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 2009, L 343, 51. lpp.; turpmāk tekstā – "pamatregula").

7 Spriedums *RFA International*/Komisija (T-113/15, nav publicēts, EU:T:2018:783; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums").

II. Tiesvedības priekšvēsture

9. Lai labāk izprastu faktu norisi, ir lietderīgi atgādināt par procesuālajiem sarežģījumiem, ar kādiem ir beigušies *RFA* (vai ar to saistīto uzņēmumu) prasījumi attiecībā uz šiem antidempinga maksājumiem, uz kuriem gan Vispārējai tiesai, gan Tiesai bija jāatbild.

A. (Pirmā) prasība par atcelšanu

10. Pēc sākotnējās regulas pieņemšanas 2008. gadā *CHEMK* un *KF* cēla prasību Vispārējā tiesā par tās daļēju atcelšanu.

11. Vispārējā tiesa noraidīja minēto prasību ar 2011. gada 25. oktobra spriedumu [8], par kuru prasītājas sabiedrības iesniedza apelācijas sūdzību.

12. Tiesa noraidīja apelācijas sūdzību ar 2013. gada 28. novembra spriedumu [9].

B. Pirmā pārskatīšanas procedūra un (otrā) prasība par atcelšanu

13. 2009. gada 30. novembrī *CHEMK* un *KF* lūdza sākotnējās regulas starpposma pārskatīšanu.

14. Šī procedūra tika pabeigta ar Īstenošanas regulas (ES) Nr. 60/2012 [10] pieņemšanu, ar kuru apstiprināts sākotnējais antidempinga pasākums.

15. *CHEMK* un *KF* iesniedza prasību Vispārējā tiesā, lūdzot daļēji atcelt Īstenošanas regulu Nr. 60/2012.

16. Vispārējā tiesa noraidīja minēto prasību ar 2015. gada 28. aprīļa spriedumu [11], par kuru prasītājas sabiedrības iesniedza apelācijas sūdzību.

17. Tiesa noraidīja minēto apelācijas sūdzību ar 2016. gada 9. jūnija rīkojumu [12].

C. Turpmākās atmaksāšanas procedūras

1. Izmeklēšanas par atmaksāšanu pirmais un otrais laikposms un (trešā) prasība par atcelšanu

18. No 2009. gada 30. jūlija līdz 2010. gada 10. decembrim *CHEMK* un *KF* iesniedza vairākus iesniegumus par antidempinga maksājumu, kas ir samaksāti no 2009. gada 7. janvāra līdz 2010. gada 10. decembrim, atmaksāšanu.

19. Izmeklēšana par atmaksāšanu koncentrējās uz laikposmu no 2008. gada 1. oktobra līdz 2010. gada 30. septembrim, ko Komisija sadalīja divos apakšlaikposmos: "izmeklēšanas par atmaksāšanu pirmais laikposms" no 2008. gada 1. oktobra līdz 2009. gada 30. septembrim un "izmeklēšanas par atmaksāšanu otrais laikposms" no 2009. gada 1. oktobra līdz 2010. gada 30. septembrim.

8 Spriedums *CHEMK* un *KF*/Padome (T-190/08, EU:T:2011:618).

9 Spriedums *CHEMK* un *KF*/Padome (C-13/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:780).

10 Padomes Īstenošanas regula (2012. gada 16. janvāris), ar ko izbeidz daļēju starpposma pārskatīšanu saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1225/2009 11. panta 3. punktu attiecībā uz antidempinga pasākumiem, ko piemēro ferosilīcija importam, kura izcelsme ir, *inter alia*, Krievijā (OV 2012, L 22, 1. lpp.).

11 Spriedums *CHEMK* un *KF*/Padome (T-169/12, EU:T:2015:231).

12 Rīkojums *CHEMK* un *KF*/Padome (C-345/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:433).

20. 2012. gada 10. augustā Komisija pieņēma Lēmumus C(2012) 5577 *final*, C(2012) 5585 *final*, C(2012) 5588 *final*, C(2012) 5595 *final*, C(2012) 5596 *final*, C(2012) 5598 *final* un C(2012) 5611 *final*, ar kuriem tā apmierināja iesniegumus par atmaksāšanu attiecībā uz izmeklēšanas par atmaksāšanu pirmo laikposmu un noraidīja iesniegumus par otro laikposmu.

21. *RFA* apstrīdēja šos lēmumus Vispārējā tiesā, kas noraidīja tās prasību ar 2015. gada 17. marta spriedumu [13].

22. Par Vispārējās tiesas 2015. gada 17. marta spriedumu *RFA* iesniedza apelācijas sūdzību. Tiesa noraidīja apelācijas sūdzību ar 2017. gada 4. maija spriedumu [14].

2. Izmeklēšanas par atmaksāšanu trešais un ceturtais laikposms un (ceturtā) prasība par atcelšanu

23. No 2011. gada 1. marta līdz 2013. gada 26. jūnijam *RFA* iesniedza jaunus iesniegumus par antidempinga maksājumu atmaksāšanu, šoreiz par laikposmu no 2010. gada 1. oktobra līdz 2012. gada 31. decembrim.

24. Komisija, nodalot divus apakšlaikposmus ("izmeklēšanas par atmaksāšanu trešais laikposms" no 2010. gada 1. oktobra līdz 2011. gada 31. decembrim un "izmeklēšanas par atmaksāšanu ceturtais laikposms" no 2012. gada 1. janvāra līdz 2012. gada 31. decembrim), ar strīdīgajiem lēmumiem noraidīja *RFA* iesniegumus.

25. 2015. gada 4. martā *RFA* iesniedza Vispārējā tiesā (ceturto) prasību par atcelšanu, apstrīdot minētos lēmumus. Ar 2018. gada 15. novembra spriedumu tās prasījumi tika noraidīti, un par šo spriedumu *RFA* ir iesniegusi apelācijas sūdzību.

D. Otrā pārskatīšanas procedūra un (piektā) prasība par atcelšanu

26. Saistībā ar sākotnējā regulā noteikto antidempinga pasākumu termiņa beigšanos Komisija uzsāka *termiņbeigu pārskatīšanas* procedūru, kas noslēdzās ar Īstenošanas regulu (ES) Nr. 360/2014 [15], kurā tika paturēts sākotnējā regulā noteiktais antidempinga maksājums 22,7 % apmērā.

27. *CHEMK* un *KF* apstrīdēja Īstenošanas regulu Nr. 360/2014 Vispārējā tiesā, kas noraidīja to prasību ar 2018. gada 15. novembra spriedumu [16]. Šis spriedums ir kļuvis galīgs.

III. Tiesvedība Vispārējā tiesā

28. Prasībā par atcelšanu, ko 2015. gada 4. martā *RFA* cēla par strīdīgajiem lēmumiem, bija ietverti trīs pamati, no kuriem uz šo lietu attiecas tikai otrais pamats, saskaņā ar kuru šajos lēmumos esot pieļauts pamatregulas 11. panta 9. un 10. punkta pārkāpums.

29. Attiecībā uz *RFA* un Komisijas argumentiem par šo pamatu es atsaucos uz pārsūdzētā sprieduma 58.–68. punktu, kuros Vispārējā tiesa apkopo to abu argumentus.

13 Spriedums *RFA International*/Komisija (T-466/12, EU:T:2015:151).

14 Spriedums *RFA International*/Komisija (C-239/15 P, nav publicēts, EU:C:2017:337).

15 Komisijas Īstenošanas regula (2014. gada 9. aprīlis), ar ko pēc termiņbeigu pārskatīšanas atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 1225/2009 11. panta 2. punktam nosaka galīgo antidempinga maksājumu Ķīnas Tautas Republikas un Krievijas izcelsmes ferosilīcija importam (OV 2014, L 107, 13. lpp.).

16 Spriedums *CHEMK* un *KF*/Komisija (T-487/14, EU:T:2018:792).

30. Tādēļ es tikai citēšu pārsūdzētā sprieduma 69.–75. un 77.–79. punktu, kuros Vispārējā tiesa skaidro, kādēļ tā noraida šo atcelšanas pamatu. Skaidrojums ir šāds:

"69 Šajā ziņā vispirms ir jāuzsver, ka attiecībā uz pamatregulas 11. panta 10. punkta piemērošanu ir pamatoti, ka gadījumā, ja attiecīgo izstrādājumu ražošanas izmaksas ir būtiski mainījušās laikposmā starp iepriekš vērā ņemto izmeklēšanas laikposmu un jauno izmeklēšanas laikposmu, Komisijai, nosakot, vai antidempinga maksājumi ir pienācīgi atspoguļoti tālākpārdošanas cenās Savienībā šajā pēdējā laikposmā, ir jāņem vērā nevis tālākpārdošanas cenas, ko izmantoja pirmajā no šiem laikposmiem, bet gan izmaksas, kas ir konstatētas jaunajā izmeklēšanas laikposmā. Šie apsvērumi ir spēkā, pat ja varētu uzskatīt, ka tikusi mainīta metode salīdzinājumā ar metodi, kas tika izmantota iepriekšējā izmeklēšanā, kā tas ir noticis šajā lietā, pretēji tam, ko Komisija galvenokārt apgalvo strīdīgajos lēmumos, kā tas ir izklāstīts šā sprieduma 22. punktā.

70 Šādas prakses mērķis ir nodrošināt ekonomiski sarežģītu situāciju salīdzināšanai veiktās analīzes pamatīgumu, lai ne tikai attaisnotu noteikto pasākumu pamatotību atbilstoši antidempinga regulējumam, bet arī lai starp ekonomikas dalībniekiem, uz kuriem šie pasākumi varētu attiekties, nodrošinātu vispārējā Savienības tiesību principa par vienlīdzīgu attieksmi ievērošanu. Neraugoties uz to, ka, lai ekonomiskajā analīzē tiktu nodrošināts situācijas salīdzinājuma starp diviem laikposmiem pamatīgums, principā būtu jāizmanto viena un tā pati metode, tomēr tas tā nav, ja ir pietiekami mainījušies atbilstošie raksturlielumi, kā rezultātā iepriekš izmantotā metode izrādās nepiemērota, lai iegūtu ticamu rezultātu, proti, šajā gadījumā, lai izvērtētu, vai antidempinga maksājumi ir vai nav pienācīgi atspoguļoti tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās Savienībā (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2014. gada 18. septembris, *Valimar*, C-374/12, EU:C:2014:2231, 50. un 59. punkts). Kā norāda Komisija, lai gan ražošanas izmaksas starp abiem salīdzinātajiem laikposmiem ir augušas, tālākpārdošanas cenu Savienībā palielināšanās, pat būtiska, obligāti negarantē, ka antidempinga maksājumi šo cenu noteikšanā ir tikuši pienācīgi atspoguļoti, respektīvi, atspoguļoti pilnībā. Ražošanas izmaksas var būt cēlušās vairāk par cenām. Šajā gadījumā, pat ja jaunās cenas ir augstākas par iepriekšējo cenu līmeni, kam pieskaitīti antidempinga maksājumi, ieinteresētās personas, ņemot vērā izmaiņas viņu ražošanas izmaksās, pienācīgi neatspoguļo antidempinga maksājumus.

71 Prasītājas sniegtie argumenti šajā lietā neatspēko šo analīzi. Vispirms, pretēji tam, ko būtībā apgalvo prasītāja, pamatregulas 11. panta 10. punkts, ciktāl tas attiecas uz jautājumu par to, vai "maksājums ir attiecīgi [pienācīgi] atspoguļots tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās", nekādā gadījumā nenozīmē, ka, lai gūtu apstiprinošu atbildi, jaunajā tālākpārdošanas cenā papildus iepriekš izmantotajai tālākpārdošanas cenai būtu jāiekļauj vienīgi antidempinga maksājuma ekvivalents. Papildu maksājums salīdzinājumā ar parastajām izmaksām ir "pienācīgi atspoguļots" tikai tad, ja tas tiek pievienots šīm citām izmaksām. Tomēr, ja šīs citas izmaksas pieaug, savukārt tālākpārdošanas cena nepieaug tik daudz, īstenībā maksājums šīm citām izmaksām ir pievienots tikai daļēji vai vispār nav pievienots, pat ja maksājuma ekvivalents ir ticis pievienots iepriekš izmantotajai tālākpārdošanas cenai. Fragments no Komisijas Paziņojuma par antidempinga maksājumu atmaksu, uz ko atsaucās prasītāja un kas ir minēts šā sprieduma 58. punktā, nekādi nav pretrunā šai analīzei. Tas pats attiecas uz 2015. gada 18. novembra spriedumu lietā *Einhell Germany* u.c./Komisija (T-73/12, EU:T:2015:865), ko prasītāja arī pieminēja. It īpaši minētā sprieduma 155. punktā, to lasot attiecīgajā kontekstā, ir norādīts, ka, lai noteiktu, vai antidempinga maksājumi ir vai nav atspoguļoti jaunajās tālākpārdošanas cenās Savienībā, var tikt piemērota arī kāda cita metode, kas nav salīdzināšana starp Savienībā izmantotajām tālākpārdošanas cenām pirms un pēc šo maksājumu noteikšanas.

72 Attiecībā uz konkrētajiem šīs lietas apstākļiem, runājot par izmeklēšanas par atmaksāšanu ceturto laikposmu, kas atbilst 2012. gadam, ir jānorāda, ka strīdīgajos lēmumos, piemēram, Lēmuma C(2014) 9805 *final* 85. apsvērumā, Komisija konstatēja, ka bija noticis būtisks ražošanas izmaksu pieaugums par 109 % salīdzinājumā ar sākotnējās izmeklēšanas laikposmu, un prasītāja pēc būtības nav noliegusi šo faktu, it īpaši šajā prasībā. Šajos apstākļos, lai noteiktu, vai antidempinga

maksājumi bija pienācīgi atspoguļoti tālākpārdošanas cenā Savienībā, ko prasītāja piemēroja *CHEMK* un *KF* vārdā izmeklēšanas par atmaksāšanu ceturtajā laikposmā, bija pamatoti, ka Komisija ņemtu vērā ražošanas izmaksas 2012. gadā, nevis tālākpārdošanas cenas, kas tika praktizētas sākotnējās izmeklēšanas laikā.

73 Situācijā, kur, kā Komisija ir norādījusi strīdīgajos lēmumos, piemēram, Lēmuma C(2014) 9805 *final* 84. apsvērumā, tikai 1 % gadījumu tālākpārdošanas cenas Savienībā sedz izstrādājumu izmaksas, ieskaitot antidempinga maksājumus, nevar tikt uzskatīts par pierādītu, ka šie maksājumi ir tikuši pienācīgi atspoguļoti.

74 Pat prasītājas norādītais tālākpārdošanas cenu Savienībā pieaugums par vairāk nekā 100 % starp sākotnējo izmeklēšanas laikposmu un izmeklēšanas par atmaksāšanu ceturto laikposmu šajā kontekstā nav pietiekams, lai pierādītu, ka antidempinga maksājumi ir pilnībā atspoguļoti otrajā no minētajiem laikposmiem. Proti, kā tas būtībā ir norādīts šā sprieduma 70. punktā, pietiek, ka ražošanas izmaksas ir palielinājušās vairāk nekā praktizētās cenas, lai, ņemot vērā izmaiņas ražošanas izmaksās, secinātu, ka šīs cenas pienācīgi neatspoguļo antidempinga maksājumus. *A priori* tas ir pierādīts ar Komisijas norādīto apstākli, ka 99 % gadījumu izstrādājumu izmaksas, ieskaitot antidempinga maksājumus, nav segtas ar tālākpārdošanas cenām Savienībā 2012. gadā.

75 Tādēļ ir pamatoti, ka Komisija antidempinga maksājumus ir atskaitījusi no tālākpārdošanas cenas pirmajam neatkarīgajam pircējam Savienībā, lai aprēķinātu salikto eksporta cenu attiecībā uz izmeklēšanas par atmaksāšanu ceturto laikposmu, jo nav pierādīts, ka antidempinga maksājums ir ticis pienācīgi atspoguļots pirmajā no šīm cenām.

[..]

77 Tomēr Komisija pamatoti norāda – kā tā to ir izklāstījusi strīdīgajos lēmumos, piemēram, Lēmuma C(2014) 9805 *final* 78. apsvērumā, – ka tālākpārdošanas cenu Savienībā analīze, lai noteiktu, cik lielā mērā tās atspoguļo antidempinga maksājumus, ir veicama tirdzniecības līmenī pēc šo maksājumu samaksas, proti, pēc definīcijas tirdzniecības līmenī, kurā cenā ir ņemtas vērā papildu izmaksas salīdzinājumā ar izmaksām, kas tiek ņemtas vērā "no rūpnīcas" [*EXW*] vai *CIF* [*Cost, Insurance and Freight*] cenu līmenī. Šajā ziņā ir jāuzsver, ka, kad pamatregulā ir noteikts, ka noteiktas cenas tiek koriģētas tirdzniecības līmenī, kas atšķiras no līmeņa, kurā tās tiek piemērotas, tas tā ir paredzēts, lai nodrošinātu cenu taisnīgu salīdzināšanu, kuras ne vienmēr atspoguļo vienus un tos pašus elementus. Tā pamatregulas 2. panta 10. punkta d) apakšpunktā [tagad Regulas (ES) 2016/1036 [17] 2. panta 10. punkta d) apakšpunkts] ir noteikts, ka eksporta cenas un normālās vērtības taisnīga salīdzināšanai var būt nepieciešamas korekcijas, kurās tiek ņemti vērā atšķirības starp tirdzniecības līmeņiem, kuros šīs cenas tiek piemērotas. Bet tā nenotiek, ja ir jānovērtē tikai tālākpārdošanas cenas Savienībā pamatregulas 11. panta 10. punkta kontekstā, kurā nav paredzētas šādas korekcijas. Turklāt, ciktāl ir pamatots, ka šī noteikuma piemērošanai noteiktās situācijās, tādās kā šajā lietā, Komisija analizē tālākpārdošanas cenas, ņemot vērā visas izmaksas, kas ir radušās pirms šīs tālākpārdošanas, kā ir minēts šā sprieduma 69. punktā, to cenu analīze, kas ir noteiktas "no rūpnīcas" [*EXW*] vai *CIF* cenu līmenī, pat ja šīm cenām mākslīgi tiek pieskaitīti antidempinga maksājumi, kā prasītāja pēc tās apgalvojumiem esot darījusi, proti, neņemot vērā vairākas izmaksas, kas ir radušās pirms šīs tālākpārdošanas, nebūtu atbilstoša. Turklāt šajās situācijās nav nepieciešams salīdzināt tālākpārdošanas cenas Savienībā starp diviem secīgiem laikposmiem; šādu salīdzinājumu, kā tas ir šajā lietā, var ietekmēt neviendabīgums to tirdzniecības līmeņu laikā, kuros attiecīgie izstrādājumu importētāji izrakstīja rēķinus pirmajiem neatkarīgajiem pircējiem Savienībā. Savukārt ir obligāti jāpārbauda, vai attiecīgā importētāja iesniegtie pierādījumi pierāda, ka šo pircēju faktiski samaksātā cena pārbaudes laikposmā pienācīgi atspoguļo antidempinga maksājumus. Šajā ziņā strīdīgajos lēmumos ir

17 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2016. gada 8. jūnijs) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis (OV 2016, L 176, 21. lpp.).

konstatēts – un prasītāja šo konstatējumu nav apstrīdējusi –, ka attiecīgajā laikposmā prasītāja galvenokārt tirgoja izstrādājumus, balstoties uz "piegādāts ar nodevas samaksu" cenu, proti, ietverot visas izmaksas, kas rodas pirms piegādes, un tas varēja atvieglot iepriekš minēto pārbaudi.

78 Tādēļ prasītāja nevarēja valstīties uz "no rūpnīcas" [*EXW*] vai *CIF* cenu līmenī piemēroto cenu izmaiņām, pat pieskaitot antidempinga maksājumus, lai pamatotu, ka izmeklēšanas par atmaksāšanu trešajā laikposmā tā atspoguļoja antidempinga maksājumus savās tālākpārdošanas cenās Savienībā. Prasītājai bija jāiesniedz pierādījumi, kas pierādītu, ka tās "piegādāts ar nodevas samaksu" cenas, ko tā piemēroja minētajā laikposmā, sedza visas izmaksas, kuras tai bija radušās šajā līmenī saistībā ar attiecīgajiem izstrādājumiem, tostarp antidempinga maksājumus, un prasītāja to nav izdarījusi. Tādējādi Komisija pamatoti atskaitīja antidempinga maksājumu no tālākpārdošanas cenas pirmajam neatkarīgajam pircējam Savienībā, lai aprēķinātu salikto eksporta cenu attiecībā uz izmeklēšanas par atmaksāšanu trešo laikposmu, jo nebija pierādīts, ka antidempinga maksājums būtu pienācīgi atspoguļots pirmajā no šīm cenām. Tātad nav nepieciešams pārbaudīt lietas dalībnieku iesniegtos argumentus par šo "no rūpnīcas" [*EXW*] vai *CIF* cenu ticamību vai aprēķina veidu. Attiecībā uz prasītājas apgalvojumu, kuru tā izteikusi replikas rakstā un saskaņā ar kuru pat tālākpārdošanas cenu "piegādāts ar nodevas samaksu" līmenī salīdzināšanas rezultāts liktu veikt daļēju maksājumu atmaksāšanu, ir jānorāda, ka katrā ziņā tas nav pietiekami pamatots, lai to varētu ņemt vērā strīdīgo lēmumu tiesiskuma pārbaudes ietvaros (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 17. marts, *RFA International*/Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

79 No iepriekš minētā izriet, ka prasītājas otrais pamats, kas balstās uz pamatregulas 11. panta 9. un 10. punkta pārkāpumu eksporta cenas aprēķinā, arī nav pamatots."

IV. Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

31. Apelācijas sūdzība tika reģistrēta Tiesas kancelejā 2019. gada 25. janvārī.

32. *RFA* lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu un taisīt galīgo spriedumu šajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija. Pakārtoti tā lūdz nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā. Katrā ziņā tā lūdz piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

33. Komisija lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest *RFA* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

34. Tiesas sēde, kas bija paredzēta 2020. gada 25. martā, tika aizstāta ar Tiesas jautājumiem lietas dalībniekiem, uz kuriem sniedzama rakstveida atbilde.

V. Apelācijas sūdzības vērtējums

A. Ievada apsvērumi

35. Tiesvedības faktu izklāsts atklāj, ka kopš brīža, kad ar sākotnējo regulu tika ieviesti antidempinga maksājumi, saistībā ar šiem maksājumiem ir bijuši dažādi sarežģījumi (prasības par atcelšanu, iesniegumi par iekasēto maksājumu atmaksāšanu un gan starpposma, gan termiņbeigu pārskatīšanas izmeklēšana), kurus nevar neņemt vērā, izlemjot šo apelācijas sūdzību.

36. Šis apstāklis pamato to, ka, pirms ķerties klāt apelācijas sūdzības pamatu izpētei, jāatgādina, kādā kārtībā teorētiski, kad antidempinga maksājumi ir noteikti, ir iespējams vai nu tos pārskatīt, vai arī lūgt to atmaksāšanu saskaņā ar pamatregulas noteikumiem.

37. Attiecībā uz *pārskatīšanu* Tiesa 2014. gada 18. septembra spriedumā [18] izteica šādus apsvērumus: "[..] Pasākumu, kam beidzas termiņš, pārskats pamatregulas 11. panta 2. punkta izpratnē galvenokārt ir veicams par vērtējumu, vai sākotnējā antidempinga pasākuma atcelšana, iespējams, var novest pie dempinga un zaudējumu turpināšanās vai atkārtošanās. [..] Kas attiecas uz starpposma pārbaudi šīs regulas 11. panta 3. punkta izpratnē, Komisija, lai ierosinātu atcelt, grozīt vai atstāt spēkā sākotnējās izmeklēšanas rezultātā noteiktos antidempinga maksājumus, var tostarp pārbaudīt, vai dempinga un kaitējuma apstākļi ir būtiski mainījušies un vai esošie pasākumi ir nodrošinājuši cerētos rezultātus un novērsuši iepriekš konstatēto kaitējumu".

38. *Atmaksāšanas* procedūra, lai arī tā ir līdzīga starpposma pārskatīšanas procedūrai (faktiski pamatregulas 11. panta 8. punkta ceturtajā daļā ir atļauta to apvienošana), ļauj veikt tikai faktiskās dempinga starpības pārbaudi, nevis vispārējā jautājuma par kaitējumu atkārtotu izskatīšanu.

39. Pārskatīšanas procedūru un iekasēto maksājumu atmaksāšanas procedūru kopīgie elementi ir ietverti pamatregulas 11. panta 9. un 10. punktā, un *RFA* uzskata, ka tieši tos ir pārkāpusi Vispārējā tiesa:

– 9. punkts attiecas uz metodi, kas ir jāizmanto pārskatīšanas un atmaksāšanas procedūrās. Noteikums ir tāds, ka šajās izmeklēšanās izmanto to pašu metodi, kas "tika izmantota izmeklēšanā, kuras rezultātā tika ieviests maksājums", ja vien nav bijušas izmaiņas apstākļos.

– 10. punkts ir par salikto eksporta cenu. Ciktāl tas attiecas uz šo lietu, tajā ir noteikts, ka šo cenu var noteikt, "neieturot [neatskaitot] samaksāto antidempinga maksājumu summu", ievērojot nosacījumus, kurus es vēlāk minēšu.

B. Apelācijas sūdzības pamati

40. *RFA* precizē, ka ar tās apelācijas sūdzību ir "apstrīdēti tikai Vispārējās tiesas konstatējumi par otro prasības pamatu, kuru bija izvirzījusi prasītāja pirmajā instancē, konkrētāk, pārsūdzētā sprieduma 69.–75. un 77.–79. punkts" [19].

1. Pirmais apelācijas sūdzības pamats: "Vispārējā tiesa ir nepareizi interpretējusi pamatregulas 11. panta 9. punktu un atbilstošo judikatūru un ir izdarījusi saturiski nepareizus konstatējumus par faktiem"

41. Šis pamats ir iedalāms divās daļās.

a) Pirmā daļa: pamatojuma neesamība

1) Apelācijas sūdzības iesniedzējas un Komisijas argumenti

42. *RFA* arguments par apgalvoto pamatojuma neesamību ir lakonisks. Tā tikai apgalvo, ka "Vispārējā tiesa nav aplūkojusi prasītājas argumentu par apstākļu maiņas neesamību" [20].

18 Spriedums *Valimar* (C-374/12, EU:C:2014:2231; turpmāk tekstā – "spriedums *Valimar*"), 52. un 55. punkts. Attiecībā uz pārbaudi, kas Komisijai ir jāveic saistībā ar starpposma pārskatīšanu, Tiesa piebilda, ka "[..] var būt jāveic ne tikai situācijas novērtējuma "retrospektīva analīze", sākot no sākotnējā galīgā maksājuma noteikšanas, novērtējot, vai maksājums, lai neitralizētu dempingu, kas rada zaudējumus, ir jāturpina vai jāmaina, bet arī situācijas iespējamās attīstības "prognozes analīze", sākot no pārskatīšanas pasākuma noteikšanas, novērtējot galīgā pasākuma izbeigšanas vai maiņas iespējamo ietekmi".

19 Apelācijas sūdzība, 16. punkts.

20 Turpat, 28. punkts.

43. Komisija norāda, ka Vispārējai tiesai nav pienākuma izsmeļoši atbildēt uz katru apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu un ka pietiek ar pamatojumu, kas netieši izriet no nolēmuma motīvu daļas.

2) Vērtējums

44. *RFA* kritika par šo jautājumu nav viegli saprotama pēc tam, kad tā ir atzinusi, ka "Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka ražošanas izmaksu pieaugums ir uzskatāms par apstākļu maiņu, kas attaisno eksporta cenas aprēķina metodes maiņu saskaņā ar pamatregulas 11. panta 9. punktu"[21].

45. Proti, pārsūdzētā sprieduma motīvu daļā Vispārējā tiesa paskaidro, kādēļ tā uzskata, ka bija pietiekami iemesli, lai Komisija mainītu savu aprēķina metodi.

46. Konkrētāk, minētā sprieduma 70. pantā ir uzsvērts, ka tās pašas metodes izmantošana nav obligāta, "ja ir pietiekami mainījušies atbilstošie raksturlielumi, kā rezultātā iepriekš izmantotā metode ir izrādās nepiemērota, lai iegūtu ticamu rezultātu".

47. Pamatojoties uz šo premisu, Vispārējā tiesa uzsver, ka šajā lietā ir bijušas šo raksturlielumu, precīzāk, ražošanas izmaksu, izmaiņas. Ir taisnība (un tas var radīt zināmu pārpratumu), ka šīs ražošanas izmaksu izmaiņas ir kopīgais elements eksporta cenas aprēķinā, izvērtējot antidempinga maksājumu likvidēšanu saskaņā ar pamatregulas 11. panta 10. punktu. Tomēr tas neliedz, ka pēc būtības Vispārējās tiesas argumentācijā šis pats ražošanas izmaksu pieaugums tiktu uzskatīts arī par *apstākļu maiņas* noteicošo faktoru, kas pamatoja izmantotās *metodes maiņu*.

48. Ņemot to vērā, nav konstatējama Vispārējās tiesas pamatojuma neesamība, kuras dēļ pārsūdzētais spriedums varētu tikt atcelts. Tās sniegtais pamatojums, pat ja tas nebūtu pareizs, pastāv un ir pietiekams, lai apelācijas sūdzības iesniedzēja saprastu tā saturu, kuram tā nepiekrīt pēc būtības.

49. Turklāt ir jāņem vērā, ka Komisija strīdīgajos lēmumos uzsvēra izmeklēšanas laikā notikušo faktisko izmaiņu un svarīgu modifikāciju kopumu salīdzinājumā ar sākotnējo izmeklēšanu, kas bija metodes maiņas pamatā.

50. No šīm izmaiņām Vispārējā tiesa pievērsa uzmanību ražošanas izmaksu pieaugumam, kas ir loģiski, jo uz šo apstākli bija norādījusi arī *RFA* savā prasībā, lai arī pastāvēja arī citi apstākļi[22].

51. Visbeidzot, kā Tiesai bija iespēja norādīt 2017. gada 4. maija spriedumā[23] par analogu *RFA* izvirzītu argumentu, pietiekami ir teikt, ka apelācijas sūdzības ietvaros Tiesas kontroles mērķis ir izvērtēt it īpaši, vai Vispārējā tiesa ir sniegusi pietiekamu atbildi uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu *kopumu*. Šajā gadījumā tas ir noticis.

21 Turpat, 22. punkts.

22 Lēmuma C(2014) 9805 *final* (ko Vispārējā tiesa izmantoja kā piemēru pārsūdzētajā spriedumā) 19. punktā, to lasot kopā ar tā 21. punktu, ir norādīts, ka divu Krievijas ražotāju eksportētāju izmaksas būtiski pieauga (aptuveni par 100 %) salīdzinājumā ar sākotnējo izmeklēšanu un ka: i) grupas iekšējās tirdzniecības struktūra tika pārskatīta neilgu laiku pēc sākotnējās izmeklēšanas pabeigšanas; ii) Krievijas ražotāju eksportētāju eksporta tirdzniecības plūsma bija mainījusies; iii) sākotnējās izmeklēšanas laikā ražotājs eksportētājs eksportēja galvenokārt produktus pēc *FOB* noteikumiem (*Free On Board* (franko uz kuģa klāja): pārdevējs piegādā produktu uz kuģa iekraušanas ostā. No šī brīža visi riski un izmaksas pāriet uz pircēju) un *DDP* noteikumiem (*Delivered Duty Paid* (piegādāts ar nodevas samaksu): ietver visas izmaksas līdz preces nodošanai pircējam noteiktā vietā importētājvalstī). Pēc sākotnējās izmeklēšanas tika uzsākta pārdošana pēc *EXW* noteikumiem (*EXW* cena (*Ex Works*: "no rūpnīcas"): preci nodod pārdevēja telpās un pircējs uzņemas visu risku (un izmaksas) līdz galamērķim); iv) sākotnējās izmeklēšanas laikā produktu pārdošana Savienības klientiem tika veikta pēc *EXW*, *CIF* (pārdevējs uzņemas apdrošināšanas un frakts izmaksas un pircējam ir jāpārņem prece uz kuģa klāja galamērķa ostā, uzņemoties risku (un izmaksas) no šī brīža) un *DDP* noteikumiem. Pēc sākotnējās izmeklēšanas tālākpārdošana tika veikta galvenokārt pēc *DDP* noteikumiem; v) prasītāja un uzņēmums *Am General LLC – Mishawaka, USA* (turpmāk tekstā – "*AMG*") tika izveidoti pēc sākotnējās izmeklēšanas. Prasītāja kļuva par vienīgo izstrādājuma pircēju un eksportēja to it īpaši uz Eiropas Savienību. *AMG* sniedza prasītājai administratīvos pakalpojumus, tādus kā pirkšanas un pārdošanas pasūtījumu apstrāde, tostarp piegādes loģistika, noliktavas pārvaldīšana un rēķinu izrakstīšana. Konkrētāk, šos uzdevumus prasītāja bija tam uzticējusi grupas eksporta darbības ietvaros; un vi) tirgus apstākļi, kas pastāvēja sākotnējās izmeklēšanas laikā, arī būtiski mainījušies.

23 Spriedums *RFA International*/Komisija (C-239/15 P, EU:C:2017:337), 27. punkts.

52. Katrā ziņā ir jāpiebilst, ka tad, ja pārsūdzētā sprieduma 69. un 78. punkta kāds fragments no pirmā acu uzmetiena varētu likt domāt, ka Vispārējā tiesa ir izteikusi pamatojumu, kas pārsniedz Komisijas pamatojumu, tas nenozīmē, ka tā ir aizstājusi (bet gan tikai papildinājusi) strīdīgo lēmumu pamatojumu. Līdz ar to *RFA* pamatoti nenorāda uz šo šķietamu pamatojuma maiņu savā pirmajā apelācijas sūdzības pamatā.

b) Otrā daļa: apgalvotās tiesību kļūdas un saturiski nepareizi konstatējumi par faktiem

1) Apelācijas sūdzības iesniedzējas un Komisijas argumenti

53. *RFA* apkopo savus argumentus šādi: "[..] Savā novērtējumā par antidempinga maksājumu atspoguļošanu tālākpārdošanas cenās Komisija to analizēja, ņemot vērā nevis tālākpārdošanas cenu, kas bija noteikta saistībā ar izmeklēšanu, kuras rezultātā tika pieņemta sākotnējā regula, bet gan ņemot vērā tā brīža ražošanas izmaksas Krievijā. Tā ir uzskatāma par metodes maiņu pamatregulas 11. panta 9. punkta izpratnē. Komisija minēja, ka apstākļi bija būtiski mainījušies kopš sākotnējās izmeklēšanas un ka, konkrētāk, Krievijas eksportētāju ražošanas izmaksas bija pieaugušas par aptuveni 100 %. Tomēr izmaksu pieaugums jau pastāvēja un bija zināms izmeklēšanas par atmaksāšanu laikposmos no 2008. līdz 2010. gadam".

54. Komisija balstās uz 11. panta 9. punkta tekstu, lai apgalvotu, ka vienīgā derīgā atsauce ir atsauce uz sākotnējo regulu, jo "[tās] rezultātā tika ieviests maksājums".

2) Vērtējums

55. Kā iepriekš jau ir minēts, pamatregulas 11. panta 9. punktā ir minēta, no vienas puses, "izmeklēšana, kuras rezultātā tika ieviests maksājums", un, no otras puses, pārskatīšanas un atmaksāšanas izmeklēšanas. Divās pēdējās izmeklēšanās ir jāizmanto tā pati metode, kas tika izmantota sākotnējā izmeklēšanā, ja vien nav mainījušies apstākļi.

56. Iespējami pārkāptā norma tātad tikai uzliek pienākumu turpmāk izmantot "tās pašas metodes, kas tika izmantotas izmeklēšanā, kuras rezultātā tika ieviests maksājums". Tā kā šajā gadījumā antidempinga maksājums tika ieviests ar sākotnējo regulu, normas teksts kā atsauces elementu liek izmantot metodi, kas tika izmantota sākotnējā izmeklēšanā, nevis metodi, kas tika izmantota citās reizēs.

57. Ņemot vērā šo premisu (ko, kā Komisija norāda savā atbildes rakstā uz repliku, *RFA* novēloti atzina tās replikas raksta 9. punktā, pretēji tam, kas bija secināms no tās apelācijas sūdzības 25. punkta), šī pirmā apelācijas sūdzības pamata otrā daļa nav apmierināma.

58. Apelācijas sūdzībā *RFA* atbalstīja viedokli, ka Komisijai vajadzēja izmantot to pašu metodi, kāda tika izmantota turpmākās *citās* izmeklēšanās, kas nav tā izmeklēšana, kuras rezultātā 2008. gadā tika ieviesti antidempinga maksājumi. Konkrētāk, tā kritizēja to, ka Komisija (un Vispārējā tiesa, apstiprinot Komisijas viedokli) neizmantoja metodi, kas bija izmantota, lemjot par to antidempinga maksājumu *atmaksāšanu*, kas attiecās uz citiem iepriekšējiem laikposmiem [24].

24 (Galīgajā) spriedumā lietā T-487/14 *CHEMK* un *KF*/Komisija (EU:T:2018:792), kas ir pasludināts tajā pašā datumā, kurā pasludināts šajā lietā pārsūdzētais spriedums, Vispārējā tiesa noraidīja analogu prasību, ko bija iesniegusi *CHEMK* un *KF* par antidempinga maksājumu termiņbeigu pārskatīšanas procedūras galīgo lēmumu. Saskaņā ar minētā sprieduma 61. punktu: "Šai gadījumā *prasītājas termiņbeigu pārskatīšanas izmeklēšanai neprasa piemērot tādu pašu metodi kā sākotnējā metode, bet tādas pašas metodes izmantošanu, kāda tika pielietota pārskatīšanas izmeklēšanā, kuras beigās tika pieņemta pagaidu regula*. Faktiski strīda pamatā ir jautājums par to antidempinga maksājumu atspoguļošanos, kuri pēc definīcijas nebija spēkā sākotnējās izmeklēšanas laikā." (Mans izcēlums)

59. Nav izslēdzams, ka *RFA* viedoklim teorētiski varētu būt kāds juridiskais pamats, kas atšķiras no tā, ko tā pati ir izvēlējusi (pamatregulas 11. panta 9. punkta pārkāpums). Tomēr vienīgā tiesību norma, kas apelācijas sūdzībā (tieši tā Tiesai ir jāizskata) tiek uzskatīta par pārkāptu, ir minētais pamatregulas 11. panta 9. punkts, kura nepareizu interpretāciju *RFA* pārmet Vispārējai tiesai.

60. Šajos apstākļos pirmais apelācijas sūdzības pamats ir lemts neveiksmei, jo, atkārtošu, *RFA* atbalstītā interpretācija – pretēji Vispārējās tiesas interpretācijai – neatbilst minētās normas formulējumam.

61. Katrā ziņā, kā uzsver Vispārējā tiesa, jaunas metodes, kas atšķiras no iepriekšējās izmeklēšanās izmantotās metodes, izmantošana būtu atbalstāma, ja tiktu atzīts, ka notika *apstākļu maiņa*. Šāda varbūtība ir minēta pārsūdzētā sprieduma 70. punktā: "neraugoties uz to, ka, lai ekonomiskajā analīzē tiktu nodrošināts situācijas salīdzinājuma starp diviem laikposmiem pamatīgums, principā būtu jāizmanto viena un tā pati metode, tomēr tas tā nav, ja ir pietiekami mainījušies atbilstošie raksturlielumi, kā rezultātā iepriekš izmantotā metode izrādās nepiemērota, lai iegūtu ticamu rezultātu". Vispārējā tiesa šajā fragmentā apstiprina to, ko Tiesa jau bija atzinusi spriedumā *Valimar*.

62. Taču jautājums par to, vai faktiski bija vai nebija izmaiņas apstākļos, ir vērtējums, kas tāpat kā citi apgalvotie "saturiski nepareizi konstatējumi par faktiem", ko *RFA* pārmet Vispārējai tiesai, nevar pamatot apelācijas sūdzību, kura var attiekties tikai uz tiesību jautājumiem, nevis faktu jautājumiem.

63. Faktiski saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Tiesas kompetencē nav ne konstatēt faktus, ne principā izvērtēt pierādījumus, uz kuriem Vispārējā tiesa ir atsaukusies šo faktu pamatošanai [25]. Pārsūdzētā spriedumā veiktais faktu vērtējums tātad nav pārsūdzams apelācijas kārtībā, ja vien netiek apgalvota pierādījumu sagrozīšana, kas acīmredzami izriet no lietas dokumentiem, bet tas nav noticis šajā gadījumā.

64. Katrā ziņā, tā kā strīds ir koncentrēts uz antidempinga tiesību vēlāku atspoguļošanu (kas faktiski ir strīda būtība), pamatregulas 11. panta 9. punkts nav atbilstoša norma, lai to atrisinātu. Sākotnējā izmeklēšanā nevar runāt par derīgu *metodi*, lai noteiktu antidempinga maksājumu atspoguļošanu vai neatspoguļošanu: šis apstāklis nenovēršami neietilpst jebkurā sākotnējā izmeklēšanā, kas ir vērsta tieši uz antidempinga maksājuma ieviešanu.

65. Ņemot to vērā, pēc definīcijas nevar būt *tā pati metode*, kas būtu kopīga sākotnējai izmeklēšanai un turpmākajām izmeklēšanām par atmaksāšanu, ciktāl runa ir par antidempinga maksājumu atspoguļošanu izstrādājumu tālākpārdošanas cenās Savienībā. Tāpat nevar būt runa par *metodes maiņu*, jo, atkārtoti norādīšu, sākotnējās izmeklēšanās netiek piemērotas metodes – šī vārda īstajā nozīmē –, lai pārbaudītu līdz tam nepastāvošu antidempinga maksājumu atspoguļošanu tālākpārdošanas cenās.

66. Tātad metodes nemainīšanas kritērijs (ja vien nav notikusi apstākļu maiņa), kas ir noteikts pamatregulas 11. panta 9. punktā, nav piemērojams šajos gadījumos.

25 Skat. tostarp 2020. gada 27. februāra spriedumu Lietuva/Komisija (C-79/19 P, EU:C:2020:129): "No LESD 256. panta 1. punkta otrās daļas un Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka Eiropas Savienības Tiesas kompetencē nav ne konstatēt faktus, ne principā izvērtēt pierādījumus, uz kuriem Vispārējā tiesa ir atsaukusies šo faktu pamatošanai. Ja šie pierādījumi ir iegūti noteiktajā kārtībā un ir ievēroti vispārējie tiesību principi, kā arī attiecībā uz pierādīšanas pienākumu un pierādījumu sniegšanu piemērojamie procesuālie noteikumi, tad tikai Vispārējai tiesai ir jāvērtē, kādu nozīmi piešķirt tai iesniegtajiem pierādījumiem. Tātad šis vērtējums, izņemot šo pierādījumu sagrozīšanas gadījumu, nav tiesību jautājums, kas pats par sevi būtu jāpārbauda Tiesai."

2. Otrais apelācijas sūdzības pamats

67. Otro apelācijas sūdzības pamatu *RFA* apkopo šādi: "Vispārējā tiesa nepareizi interpretēja Pamatregulas 11. panta 10. punktu, piemērojot nepareizu juridisko kritēriju. Vispārējās tiesas ieviestais juridiskais kritērijs prasa, lai pierādījumi, ka antidempinga maksājumi ir iekļauti eksporta cenās, tiktu sniegti tikai ar *DDP* cenu datiem un lai tie pierādītu, ka jaunajās cenās ir ietverti ne tikai antidempinga maksājumi, bet gan arī visas citas pastāvošās ražošanas izmaksas. Ne pamatregulas 11. panta 10. punktā, ne Komisijas Paziņojumā par antidempinga maksājumu atmaksu [26] [..] nav ietverta tāda prasība".

a) Pirmā daļa: ne tikai antidempinga maksājumu, bet arī ražošanas izmaksu ietveršana eksporta cenas aprēķinā

1) Apelācijas sūdzības iesniedzējas un Komisijas argumenti

68. *RFA* iebilst pret pārsūdzētā sprieduma 72.–75. punkta saturu, apgalvojot, ka pamatregulas 11. panta 10. punktā ir tikai prasīts, lai ražotājs sniedz izšķirošus pierādījumus, ka maksājums ir pienācīgi atspoguļots pārdošanas cenās Savienībā.

69. *RFA* uzskata, ka ir pietiekami, ka tālākpārdošanas cenas ir pietiekami pieaugušas salīdzinājumā ar cenām, kas ir konstatētas sākotnējās izmeklēšanas laikā. Ja ražošanas izmaksu ņemšana vērā būtu atbilstoša šajā nolūkā, Komisijai vajadzētu precizēt sava Paziņojuma par antidempinga maksājumu atmaksu 4.1. punkta b) apakšpunktu [27], lai tās iekļautu.

70. Komisija apgalvo, ka pieteicējam ir jāpamato ne tikai tas, ka ir pieaugušas tālākpārdošanas cenas, bet arī tas, ka maksājums "ir pienācīgi atspoguļots" minētajās cenās.

2) Vērtējums

71. Saskaņā ar pamatregulas 11. panta 8. punkta pirmo daļu atmaksāšanas procedūra ir pamatota, ja pierāda, ka dempinga starpība, uz kuras pamata maksājums veikts, ir likvidēta vai samazināta līdz līmenim, kas ir zemāks par līmeni, no kura sāk piemērot spēkā esošos maksājumus.

72. Pamatregulas 11. panta 10. punkts pieļauj, ka eksporta cenas aprēķinā (saskaņā ar 2. panta 9. punktu) neatskaita samaksāto antidempinga maksājumu summu. Tomēr tas ir iespējams tikai tad, "ja tiek sniegti izšķiroši pierādījumi, ka maksājums ir attiecīgi [pienācīgi] atspoguļots tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās Kopienā".

73. Šajā ziņā apelācijas sūdzība norāda uz problēmu, kuru tās iespējamās ietekmes uz citiem strīdiem dēļ būtu jāanalizē vispārīgi un turpinājumā būtu jāizskata konkrēti, ņemot vērā šīs lietas apstākļus.

26 OV 2014, C 164, 9. lpp.

27 Komisijas Paziņojuma par antidempinga maksājumu atmaksu 4.1. punkta b) apakšpunktam ("Pamatregulas 11. panta 10. punkta īstenošana") ir šāda redakcija: "Ja eksporta cenu veido saskaņā ar pamatregulas 2. panta 9. punktu, Komisija šo cenu aprēķina, neatskaitot samaksātos antidempinga maksājumus, ja tiek sniegti izšķiroši pierādījumi, ka maksājums ir pienācīgi atspoguļots tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās Savienībā. Komisija izmeklēs, vai neatkarīgiem klientiem Savienībā noteikto cenu pieaugums laikā no sākotnējās izmeklēšanas līdz atmaksas izmeklēšanas periodam ietver antidempinga maksājumus."

i) Tālākpārdošanas cenas noteikšana: vai var pārbaudīt tikai to, vai antidempinga maksājumi tikuši atspoguļoti?

74. *RFA* vairākkārt atkārtotais viedoklis ir tāds, ka – pretēji Vispārējās tiesas nostājai, tai piekrītot Komisijas pieejai, – pēc izšķirošu pierādījumu sniegšanas izvērtējot, vai antidempinga maksājumi ir iekļauti (vai atspoguļoti) tālākpārdošanas cenās, nav jāizvērtē citu faktoru ietekme. Tātad pietiekot, ka jaunās cenas būtu augstākas nekā iepriekšējās cenas, kam pieskaitīti antidempinga maksājumi, lai varētu uzskatīt, ka tie ir iekļauti.

75. Es nepiekrītu šim viedoklim. Manuprāt, ir loģiskāk (un labāk atbilst minētās normas vispusīgai interpretācijai) uzskatīt, ka tālākpārdošanas cenu Savienībā pieaugums salīdzinājumā ar sākotnējām cenām automātiski nenozīmē, ka antidempinga maksājumi ir pienācīgi un pilnībā atspoguļoti šajās galīgajās cenās.

76. Proti, var secināt, ka jaunās cenas, pat ja tās ir augstākas par iepriekšējām cenām, pienācīgi neatspoguļo (proti, neietver) antidempinga maksājumus, ja: a) laika posmā no sākuma brīža līdz beigām ražošanas izmaksas ir būtiski palielinājušās un b) jaunās tālākpārdošanas cenas neatspoguļo šo izmaksu pieaugumu.

77. Šo argumentu, par kura pareizumu es nešaubos, būtībā izmanto Vispārējā tiesa: "pamatregulas 11. panta 10. punkts, ciktāl tas attiecas uz jautājumu par to, vai "maksājums ir attiecīgi [pienācīgi] atspoguļots tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās", nekādā gadījumā nenozīmē, ka, lai gūtu apstiprinošu atbildi, jaunajā tālākpārdošanas cenā papildus iepriekš izmantotajai tālākpārdošanas cenai būtu jāiekļauj vienīgi antidempinga maksājuma ekvivalents. Papildu maksājums salīdzinājumā ar parastajām izmaksām ir "pienācīgi atspoguļots" tikai tad, ja tas tiek pievienots šīm citām izmaksām. Tomēr, ja šīs citas izmaksas pieaug, savukārt tālākpārdošanas cena nepieaug tik daudz, īstenībā maksājums šīm citām izmaksām ir pievienots tikai daļēji vai vispār nav pievienots, pat ja maksājuma ekvivalents ir ticis pievienots iepriekš izmantotajai tālākpārdošanas cenai" [28].

78. Piebildīšu, ka – katrā ziņā un kā to apgalvo Komisija – ar šīs iestādes administratīvo praksi nevar grozīt Savienības iestāžu pieņemtas saistošas tiesību normas.

ii) Šī kritērija piemērošana pārsūdzētajā spriedumā

79. Vispārējā tiesa norādīja, kādēļ apelācijas sūdzības iesniedzējas atsaukšanās uz to, ka tālākpārdošanas cenas bija pieaugušas par vairāk nekā 100 % starp sākotnējās izmeklēšanas laikposmu un izmeklēšanas par atmaksāšanu ceturto laikposmu, nebija pietiekama, lai pierādītu, ka antidempinga maksājumi bija pilnībā atspoguļoti šajās cenās.

80. Vispārējā tiesa uzskata – "pietiek, ka ražošanas izmaksas ir palielinājušās vairāk nekā praktizētās cenas, lai, ņemot vērā izmaiņas ražošanas izmaksās, secinātu, ka šīs cenas pienācīgi neatspoguļo antidempinga maksājumus. *A priori* tas ir pierādīts ar Komisijas norādīto apstākli, ka 99 % gadījumu izstrādājumu izmaksas, ieskaitot antidempinga maksājumus, nav segtas ar tālākpārdošanas cenām Savienībā 2012. gadā" [29].

28 Pārsūdzētā sprieduma 71. punkts. Šis punkts sakrīt ar 2018. gada 15. novembra galīgā sprieduma *CHEMK* un *KF*/Komisija (T-487/14, EU:T:2018:792) 64. punktu.

29 Turpat, 74. punkts.

81. Vispārējā tiesa noraidīja to, ka *RFA* būtu sniegusi "izšķirošu pierādījumu" par antidempinga maksājuma atspoguļošanu tālākpārdošanas cenā un ka tādējādi nebūtu pamata veikto antidempinga maksājumu atskaitīšanai. Kā es turpmāk paskaidrošu plašāk, netiek apstrīdēts, ka pienākums sniegt vajadzīgos pierādījumus, lai netiktu veikta atskaitīšana, ir ekonomikas dalībniekam, nevis Komisijai, kuras uzdevums ir novērtēt tā sniegto pierādījumu *izšķirošo raksturu*.

82. Vēlreiz jāuzsver, ka Vispārējās tiesas veiktais vērtējums par faktu pierādījumiem nevar tikt pārbaudīts apelācijā, bet gan tikai ar ierobežotiem līdzekļiem, kurus es minēju iepriekš [30]. Turklāt šajā lietā no apelācijas sūdzības iesniedzējas prasīto pierādījumu līmenis bija īpaši stingrs, jo tai bija jāsniedz pierādījumi, kas *izšķiroši* pierāda attiecīgo faktu.

83. Ja, ņemot vērā šo prasību, Vispārējā tiesa pamatoti paskaidro, kādēļ tā uzskata, ka *RFA* nebija pierādījusi šo faktu, Tiesai būtu ļoti sarežģīti pārbaudīt apelācijā šo vērtējumu. Šajā gadījumā nepastāv neviens no ārkārtējiem pamatiem (faktu sagrozīšana, kas acīmredzami izriet no lietas materiālos iekļautajiem pierādījumiem).

84. Turklāt ir jāņem vērā, ka, pārbaudot Komisijas izvērtētos pierādījumus, Vispārējai tiesai ir jāievēro princips, ka "kopējās tirdzniecības politikas jomā, it īpaši komercaizsardzības pasākumu jautājumā, Savienības iestādēm ir plaša rīcības brīvība to pārbaudāmo ekonomisko, politisko un juridisko situāciju sarežģītības dēļ" [31].

85. Šī kritērija piemērošana šajā lietā atbalsta Komisijas nostājas saglabāšanu un pārceļ uz apelācijas sūdzības iesniedzēju vēl stingrāku pierādīšanas pienākumu, lai atspēkotu strīdīgo lēmumu pamatojumu [32].

86. Visbeidzot nedrīkst aizmirst, ka izmeklēšanas par atmaksāšanu ceturtais laikposms sakrīt ar laikposmu, kas ir paredzēts termiņbeigu pārskata izmeklēšanā, kas beidzās ar Īstenošanas regulu Nr. 360/2014. Kā jau es minēju, *CHEMK* un *KF* (ar *RFA* saistītie uzņēmumi) celtā prasība par šo regulu tika noraidīta ar Vispārējās tiesas 2018. gada 15. novembra spriedumu [33], kas ir galīgs.

87. Minētajā lietā arī tika analizēta metodes maiņa attiecībā uz starpposma pārskatīšanas izmeklēšanu un arī tika pievērsta uzmanība ražošanas izmaksu pieaugumam kā noteicošajam faktoram antidempinga maksājumu atskaitīšanai eksporta cenas aprēķinā, izdarot tādus pašus secinājumus, kādi bija tagad pārsūdzētajā spriedumā. Līdzība ar šo lietu ir ļoti liela, un rezultāts, kādu secināja Vispārējā tiesa, sakrīt ar manu atbildi attiecībā uz šo otrā apelācijas sūdzības pamata daļu.

b) Otrā daļa: tikai DDP cenu datu kā pierādījumu par antidempinga maksājumu ietveršanu eksporta cenās pieņemšana

1) Apelācijas sūdzības iesniedzējas un Komisijas argumenti

88. *RFA* iebilst pret to, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 77. un 78. punktā ir pieņēmusi tikai iespēju sniegt *DDP* cenas kā pierādījumu par antidempinga maksājumu ietveršanu tālākpārdošanas cenā.

30 Skat. 63. punktu un atsauci uz Tiesas judikatūru.

31 Spriedums *Valimar*, 51. punkts, kurā minēts 2007. gada 27. septembra spriedums *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2007:547), 40. un 41. punkts, un 2012. gada 16. februāra spriedums Padome un Komisija/*Interpipe Niko Tube* un *Interpipe NTRP* (C-191/09 P un C-200/09 P, EU:C:2012:78), 63. punkts.

32 Spriedumā *Valimar* ierobežo iestāžu īstenotās rīcības brīvības pārbaudi tiesā "ar pārbaudi par to, vai ir ievērotas procesuālās normas, apstrīdētās izvēles veikšanai izmantoto faktu pareizības pārbaudi, kā arī pārbaudi par to, vai nav acīmredzamas kļūdas šo faktu vērtējumā un vai nav notikusi nepareiza pilnvaru izmantošana" (51. punkts).

33 Spriedums *CHEMK* un *KF*/Komisija (T-487/14, EU:T:2018:792).

89. Šajā ziņā tā atsaucas uz Komisijas Paziņojuma par antidempinga maksājumu atmaksu 4.1. punkta b) apakšpunktu un piebilst, ka neviena piemērojamā tiesību norma nenosaka, vai ir nepieciešams sniegt *DDP* cenas vai atsaukties uz *EXW* vai *CIF* cenām, kurās ir ietverti antidempinga maksājumi.

90. Komisija iebilst pret šo pieeju, norādot, ka saskaņā ar pamatregulas 11. panta 10. punktu eksporta cenas aprēķinā [antidempinga] maksājums principā tiek atskaitīts un, lai tas netiktu atskaitīts, pierādījumam par tā iekļaušanu tālākpārdošanas cenās ir jābūt izšķirošam.

91. Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa nav ierobežojusi apelācijas sūdzības iesniedzējai pieejamos pierādīšanas līdzekļus, bet gan izmantojusi tos pierādījumus, ko tā ir sniegusi. Tā arī atkārto, ka nav pietiekami ar tālākpārdošanas cenu svārstībām, bet ka ir jāpierāda, ka antidempinga maksājums ir atspoguļots tālākpārdošanas cenās.

2) Vērtējums

92. Pretēji tam, ko apgalvo *RFA*, pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa nav ierobežojusi apelācijas sūdzības iesniedzējai pieejamos pierādīšanas līdzekļus. Gluži pretēji, tā ir ņēmusi vērā kritēriju, kas jau bija noteikts spriedumā *Einhell Germany* u.c./Komisija: "ar nosacījumu, ka pierādījumi par antidempinga maksājumu atspoguļošanu tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās Savienībā ir "izšķiroši", šie pierādījumi var tikt iesniegti jebkādā veidā" [34].

93. Pārsūdzētajā spriedumā, atkārtošu, nav noteikts *RFA* sniedzamo pierādīšanas līdzekļu ierobežojums. Tajā ir tikai pamatots, kādēļ uzņēmuma sniegtie pierādījumi šajā gadījumā nebija piemēroti, lai izpildītu prasību, ka pierādījums par to, ka antidempinga maksājumi bija atspoguļoti tālākpārdošanas cenās, ir *izšķirošs*.

94. Jautājums ir par faktisko situāciju, kas ir jāanalizē, ņemot vērā katra gadījuma apstākļus. Komisija pamatoja, kā iepriekšējās izmeklēšanās tā varēja izdarīt secinājumus par savāktajiem pierādījumiem, tostarp tālākpārdošanas cenu pieauguma analīzi, un nekavējoties detalizēti izskaidroja par dažādiem datiem, uz kuriem pamatojoties, tā uzskatīja, ka sniegtie dati nebija ticami.

95. Tas, ka noteiktā kontekstā tiek panākts kāds risinājums, nenozīmē to, ka citā kontekstā ir jāpanāk tāds pats rezultāts. Tādēļ uzsvars bija liekams, kā tas arī notika, uz apstākļiem, kas attiecas uz izmeklēšanas par atmaksāšanu jaunajiem laikposmiem.

96. *RFA* izvirzīja kā pierādījumu tabulu, kurā bija atspoguļots tās vidējo svērto *EXW* un *CIF* cenu pieaugums no sākotnējās izmeklēšanas brīža līdz izmeklēšanas ceturtajam laikposmam, ar ko tā mēģināja pierādīt, ka tās tālākpārdošanas cenās bija ietverti antidempinga maksājumi.

97. Strīdīgajos lēmumos bija ietverti dažādi argumenti, kuros Komisija izklāstīja, ka šie *RFA* sniegtie dati nebija ticami. Prasības par atcelšanu mērķis bija, lai apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumi tiktu pieņemti bez pārbaudes, ko Komisija atteicās darīt.

98. Vispārējā tiesa, pārbaudot pierādījumus (kuru novērtēšana bija jāveic tādējādi, kā es iepriekš minēju), apstiprināja Komisijas vērtējumu par pierādījumiem, un šis pārsūdzētā sprieduma vērtējums, kā es arī esmu norādījis, nav pārsūdzams apelācijā, izņemot ierobežotu gadījumu, ja par pierādītiem uzskatāmie fakti ir sagrozīti, kas šajā gadījumā nav noticis.

34 Spriedums, 2015. gada 18. novembris (T-73/12, EU:T:2015:865), 155. punkts.

3) Pakārtots vērtējums

99. Pretēji tam, ko *RFA* apgalvoja tiesvedībā Vispārējā tiesā [35], tā apelācijas sūdzībā nav pārņēmusi kritiku par to, ka tad, ja Komisija uzskatīja, ka kādi no datiem attiecībā uz izmaksām nav ticami, tai vajadzēja informēt *RFA* par to pārbaudes apmeklējumu laikā vai tik drīz, cik iespējams, lai varētu novērst nepilnības.

100. Tā kā šie iebildumi no apelācijas sūdzības ir izslēgti, Tiesai loģiski tie nav jāaplūko.

101. Tomēr, lai par to kliedētu jebkādas šaubas, varētu būt lietderīgi atgādināt, ka pamatregulas 11. panta 10. punkta kontekstā Komisijai nav pienākuma rīkoties pēc savas ierosmes, bet gan tikai izvērtēt *izšķirošos pierādījumus*, kurus tai sniedz tas, kurš lūdz izmeklēšanu par atmaksāšanu [36]. Lūguma iesniedzējam, nevis Komisijai ir pienākums pierādīt ar augstu pierādījumu standartu, ko ietver īpašības vārds *izšķirošs*, ka maksājums ir pienācīgi atspoguļots tālākpārdošanas cenās un turpmākajās pārdošanas cenās.

102. Tādēļ otrais apelācijas sūdzības pamats nav atbalstāms, un tas kopā ar noraidīto pirmo pamatu izraisa apelācijas sūdzības noraidīšanu pilnībā.

103. Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktu tiesāšanās izdevumi ir jāpiespriež segt *RFA*.

VI. Secinājumi

104. Ņemot vērā iepriekš minēto, ierosinu Tiesai:

1) Noraidīt apelācijas sūdzību.

2) Piespriest *RFA International, LP* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

35 Prasības pieteikuma 94. punkts.

36 2012. gada 22. marta spriedumā *GLS* (C-338/10, EU:C:2012:158, 32. punkts) Tiesa atzina, ka "Komisijai ir pienākums pēc savas iniciatīvas pārbaudīt visu pieejamo informāciju, jo Komisijas loma antidempinga izmeklēšanā nav būt par tiesnesi, kura kompetence aprobežotos tikai ar lietas izlemšanu atbilstoši informācijai un pierādījumiem, ko ir sniegušas izmeklēšanā iesaistītās puses". Šis lēmums tika pieņemts citā kontekstā, jo tas attiecās uz strīdu par normālās vērtības noteikšanu sākotnējās izmeklēšanas laikā.